

θεώρησεν ὅμως καὶ πρέπον καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἐξασκή ἐπ' αὐτῆς διαρκῆ τινα ἐποπτεῖαν καὶ νὰ ρυθμίζῃ κανονικώτερον τὰ τοῦ βίου αὐτῆς. Μόνην οὔτε ἐν τῷ περιπάτῳ, οὔτε χάριν ἐπισκέψεων, οὐδέποτε ἄφινεν αὐτήν. Πανταχοῦ τὴν συνώδευε· σχέσεις ἄλλως πολυλάς ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ. Ὁ βίος αὐτῶν ἦτο μεθοδικώτατος καὶ σχεδὸν εἰπεῖν μονότονος. Προσεπῆλθε μάλιστα ὁ Στέφανος νὰ περιορίσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του εἰς πολὺ στενὸν κύκλον οἰκογενειακόν. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου ἀπεσύρετο οἰκογενειακῶς εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, δὲν ἐπανήρχετο δὲ εἰς τὴν πόλιν εἰμὴ μετὰ τὰς πρώτας βροχάς, μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου. Ὁ μονότονος οὗτος, ξηρὸς, ἐστερημένος γοήτρου, ποικιλίας καὶ εὐθυμίας βίος ὅλως ἀτυχεῖς πρὸς τὰς σκέψεις καὶ βλέψεις τῆς Ἰριδος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐνοχλῇ αὐτήν. Πῶς ἦτο δυνατόν γυνὴ ὡς ἐκείνη νὰ ἀρέσκηται εἰς τοιαύτην ζωὴν, περιοριζομένην μόνον εἰς τὴν ἐπιβλεψίν τοῦ μαγειρείου, τῶν ὑπηρετριῶν καὶ τῆς οἰκιακῆς ἐν γένει οἰκονομίας, ἐστερημένην δὲ ὅλως εὐρυτέρας ἐνεργείας ὅπως τὴν ἐνόει αὐτή. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς κατέτριβεν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων καὶ μυθιστορημάτων, μάλιστα γαλλικῶν· ἀλλ' ἀκριβῶς ταῦτα συντελοῦν εἰς τὴν ἑξάρσιν τῆς διανοίας αὐτῆς καὶ ἑξῆς τῆς φαντασίας, ἐνῶ ἄφ' ἑτέρου οὔτε ἐν τῷ πατρικῷ οὔτε ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ αὐτῆς οὐδὲν εἶχεν ἀπολύτως, πρὸς ὃν νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς ιδέας τῆς, νὰ ἀνταλλάσσῃ τὰς γνώμας τῆς, νὰ συζητῇ, νὰ συνεννοῇται τέλος πάντων. Σύζυγοι μορφωμένοι συνήθως διδάσκουσι καὶ ἀναπτύσσουσι τὰς συζύγους αὐτῶν, ὅταν μάλιστα τύχῃ νὰ ἦναι αὐταὶ πολὺ νέαι τὴν ἡλικίαν. Ἀλλ' ὁ Στέφανος τί ἤξευρε καὶ τί ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τὴν Ἰριδα; Πᾶν τοῦναντίον αὐτὴ πολλὰς, καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἐνώπιον ἄλλων, ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ συναισθάνηται τὴν πεζότητα αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἀνωτέρω, οὐχὶ εὐνοϊκὰς, ἀφορμὰς πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι δὲν νῆτύχησε κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ τὸν γάμον χρόνον νὰ γίνῃ μήτηρ ἢ Ἰρις.

Ἐπῆλθε λοιπὸν ἡ ἀνία, ἡ δυσθυμία ἀνεπαισθήτως εἰσεχώρει. Ὁ πρῶτος ἐκείνος ἐρωτικὸς ἐνθουσιασμὸς μεταξὺ τῶν συζύγων ἐξέλιπε· μικραὶ τινες διαφωνίαι, μάλιστα μικραὶ τινες ἐριδὲς δὲν ἦσαν πολὺ σπάνιαι. Τὸ μέγα λάθος τοῦ Στεφάνου ὑπῆρξεν, ὅτι, ἀντὶ νὰ καταστήσῃ εὐχερύτερον τὸν βίον τῆς Ἰριδος, ἔτι μᾶλλον περιώρισεν αὐτόν. Ἴσως εἶχον κάμῃ αὐτῷ ἐντύπωσιν τοῦ Λεάνδρου καὶ ἄλλων φίλων αἱ παρατηρήσεις, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνήγγελλεν αὐτοῖς τὴν πιθανὴν μνηστεῖαν αὐτοῦ· ἴσως καὶ ὡς πεπειραμένος ἀνὴρ ἐφοβεῖτο μὴ πάθῃ ὁ ἴδιος ἐν τῷ οἴκῳ του ὅ,τι αὐτὸς ἔκαμεν ἐν ἄλλῳ οἴκῳ καὶ ὅ,τι ἄλλοι ἔπαθον. Ὅπως δὴποτε πάθῃ ἑκαὶ οἱ ὅμοιοι, κεκρυμμέναι ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας τῆς Ἰριδος, ἔμενον ἄσπιν τὴν σπίναν κρυμμένην στὴν στάκτην. Ὁ σπινθὴρ οὗτος ἀνέλαμψε μίαν ἡμέραν, οἷα δὴποτε ἀφορμῆς δοθείσης,

καὶ ἀνῆψε μεγάλην πυρκαϊάν. Φεῦ! αὐτὸς ὁ Λεάνδρος πρῶτος ἐπέπρωτο νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἐξ αὐτῆς σφοδρὸν κλονισμόν!

Η. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ. (*Peronospora Viticola*)¹

Ὁ Περονόσπορον εἰ καὶ τὸ πρῶτον παρατηρήθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1878 ὑπὸ τοῦ κ. Planchon, οὐχ ἦντον ἀπὸ τοῦ 1848 παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς γνωστός ἐτύγχανε, προξενῶν σχεδὸν τελείας τῆς συγκομιδῆς καταστροφῆς (ἀπωλείας 75—80 %).

Κατὰ τὸ 1879 ὁ κ. Planchon, ὡς ἐρρέθη ἥδη, ἀνεγνώρισε αὐτὸν εἰς διαφόρους τῆς Γαλλίας ἐπαρχίας.

Κατὰ τὸ 1879 ἐξακολουθεῖ λαμβάνων εὐρυτέρας διαστάσεις, ὅτε τέλος, κατὰ τὸ 1880, μαστίζει ὅλους τῆς Γαλλίας τοὺς ἀμπελῶνας. Ἡ Ἑλλάς, Ρωμανία, Οὐγγαρία, Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία, καὶ Μεσημβρινὴ Ρωσία ὑποδέχονται αὐτὸν κατὰ τὸ 1881.

Ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρι τῆς σήμερον ἀνευρίσκομεν αὐτὸν σχεδὸν παντοῦ, ποῦ μὲν μεγαλειότεραν ποῦ δὲ μικροτέραν ζημίαν προξενοῦντα. Ὁ Περονόσπορος οὗτος ἀναπτύσσεται ἐφ' ὅλων τῶν πρασίνων μερῶν τῆς ἀμπέλου, βυθίζων τὸ μυκήλιον αὐτοῦ εἰς τοὺς ἰστούς, ἐξ ὧν ἀντλεῖ τὰς πρὸς θρέψιν του οὐσίας.

Ἐπὶ τῶν φύλλων.

Οὗτος ἀναπτύσσεται μόνον ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ φύλλου· ἀλλὰ, ὡς ἀναφέρει ὁ κ. Bialas,² οὗτος παρατήρησε ταύτην ἐξακριβῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας, ἐπὶ τῶν νευρώσεων καὶ ἐπὶ τοῦ μίσχου.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς προσδόχου πρὶν ἔτι καλῶς τὸ παράσιτον ἀναπτυχθῇ, ἡ ἄνω ἐπιφάνεια παρουσιάζει ὅψιν μᾶλλον κτρινὴν διὰ διαφόρων κηλίδων τοῦ αὐτοῦ χρώματος, αἵτινες κατ' ἀρχὰς μὲν εἰδὼν ἦντον ὁραταί, εἴτα δὲ μᾶλλον.

Τοῖς ἀμφιδάλλουσι περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀσθενείας ταύτης, πρὸς ἐξακριβώσιν, συνιστῶμεν τὸ ἐξῆς μέσον· τὰ φύλλα ταῦτα, τὰ κηλίδας φέροντα, κρατοῦμεν εἰς ἀτμόσφαιραν ὑγρὰν, ὅτε, μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ διαστήματος 20 ὥρων, ἐὰν μὲν ταῦτά εἰσι προσδεβλημένα ὑπὸ τοῦ Περονόσπορου, βλέπομεν λευκὴν κόνιν³ καλύπτουσαν τὴν κάτω ἐπιφάνειαν.

1) Πλὴν τοῦ Περονόσπορου τῆς ἀμπέλου (*Par. Viticola*) ὑπάρχει καὶ τὸ Καταστρεπτικὸν (*Peronospora infestans*) τὸ καὶ τὴν νόσον τῶν γεωμήλων ἐν τῇ Αὐτικῇ Εὐρώπῃ προκαλοῦν.

2) Les maladies de la Vigne par Mr P. Viala σελ. 65.

3) Ἐκ τῶν κηλίδων τῶν ἐκ τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν προξενουμένων αἱ μᾶλλον ἀνάλογοι πρὸς τὴν τοῦ Περονόσπορου εἰσὶν αἱ προκαλούμεναι ἐκ τινος μικροσκοπικοῦ Ἀραχνίου, τοῦ Φυτοκόπτου (*Phytoeoptus Vitis*), προξενούν τὴν ἀκαρίαν τῶν ἀμπέλων.